

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Matejom Krajčim, Májkova 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej podriadených prokuratúr v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej podriadených prokuratúr v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v rámci jej odôvodnenia uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014 z 20. októbra 2014 začalo jeho trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením vyšetrovateľa ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014 z 23. októbra 2014 (t.j. pod rovnakým číslom vyšetrovacieho spisu) bolo začaté trestné stíhanie sťažovateľa pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a zároveň bolo proti nemu vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Trestný poriadok“) pre prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu so zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona.

Sťažovateľ pri svojom výsluchu konanom 27. januára 2015 namietal priamo do zápisnice zaujatosť prokurátora [REDAKOVANÉ], ako aj všetkých prokurátorov Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“), Okresnej prokuratúry Bratislava I, Okresnej prokuratúry Bratislava II, Okresnej prokuratúry Bratislava III, Okresnej prokuratúry Bratislava IV, Okresnej prokuratúry Pezinok a Okresnej prokuratúry Malacky a požiadal o pridelenie predmetnej veci pod zákonný dozor prokuratúry mimo územnú pôsobnosť Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“).

Uvedený návrh na vylúčenie prokurátora [REDAKOVANÉ], ako aj všetkých prokurátorov okresných prokuratúr pôsobiacich v obvode krajskej prokuratúry sťažovateľ odôvodnil tým, že vykonával činnosť príslušníka Policajného zboru (ďalej len „Policajný zbor“) v územnej pôsobnosti krajskej prokuratúry a osobne mal bližšie nešpecifikovaný konflikt s prokurátorom [REDAKOVANÉ] pri cestnej kontrole. Prokurátor [REDAKOVANÉ] uznesením z 29. januára 2015 rozhodol o svojom vylúčení v predmetnej veci. Krajská prokuratúra príkazom z 9. februára 2015 rozhodla o neodňatí trestnej veci z obvodu pôsobnosti okresnej prokuratúry podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku.

Sťažovateľ sa svojou námietkou zaujatosti proti prokurátorovi [REDAKOVANÉ], ako aj prokurátorom okresných prokuratúr v obvode krajskej prokuratúry domáhal vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku. Okresná prokuratúra správne aplikovala ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku a z konania v tejto veci pre zjavný pomer k účastníkovi konania vylúčila prokurátora [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľa krajská prokuratúra posúdila nesprávne jeho námietku zaujatosti, ako návrh na odňatie veci podľa § 201 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Z uvedenej námietky zaujatosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ má obavu o zaujatosť jednotlivých prokurátorov okresných prokuratúr v obvode krajskej prokuratúry, pretože v ich územnej pôsobnosti vykonával činnosť príslušníka Policajného zboru, pričom prichádzal osobne do styku s prokurátormi, s ktorými mal v rámci služobnej činnosti rôzne vzťahy, od priateľských nadštandardných vzťahov až po problematické vzťahy, ktoré nezriedka končili trestnými oznámeniami alebo návrhmi na disciplinárny postih (napr. návrhy na disciplinárny postih prokurátormi sú súčasťou spisu ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014).

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že predmetná vec bola výrazne medializovaná, a preto má dôvodnú pochybnosť o tom, či existuje v Slovenskej republike prokuratúra, ktorá by mohla o nej konať bez akéhokoľvek priameho alebo nepriameho ovplyvnenia mediálnym tlakom. Podľa názoru sťažovateľa mala o jeho námietke zaujatosti rozhodnúť každá okresná prokuratúra v obvode krajskej prokuratúry osobitne v zmysle § 32 ods. 1 Trestného poriadku uznesením, aby následne mohla krajská prokuratúra rozhodovať o jeho sťažnosti proti uzneseniu alebo postúpiť vec generálnej prokuratúre, aby vo veci v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) Trestného poriadku rozhodla ako bezprostredne nadriadený prokurátor.

Prokurátor krajskej prokuratúry v odôvodnení príkazu z 9. februára 2015 uviedol, že takýto postup sťažovateľa i jeho obhajcu je účelový. Sťažovateľ si dovoľuje uviesť, že námietka zaujatosti ním podaná do zápisnice nebola podnetom obhajoby na odňatie a prikázanie veci inému prokurátorovi. Uvedené tvrdenie je účelové zo strany prokuratúry z dôvodov zľahčiť závažné procesné a hmotnoprávne pochybenia prokurátora, na ktoré reagoval sťažovateľ námietkou zaujatosti.

Sťažovateľ návrhom z 9. marca 2015 na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podaným generálnej prokuratúre požiadal, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušil príkaz krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Pv 587/14/1105 z 9. februára 2015 podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a vo veci rozhodol sám podľa § 367 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku tak, že odníme predmetnú vec okresnej prokuratúre a prikáže ju okresnej prokuratúre nachádzajúcej sa mimo územnej pôsobnosti krajskej prokuratúry. Zároveň sťažovateľ požiadal generálneho prokurátora, aby rozhodol podľa § 367 ods. 2 Trestného poriadku a prikázal okresným prokuratúram v obvode územnej pôsobnosti krajskej prokuratúry, aby rozhodli o svojej zaujatosti podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresná prokuratúra napriek podanej námietke zaujatosti podala na sťažovateľa obžalobu na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“), ktorá je vedená pod sp. zn. 2 T 25/2015.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že generálna prokuratúra porušila jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ však v petite svojej sťažnosti namieta porušenie len základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa sťažovateľa si krajská prokuratúra bez akéhokoľvek právneho dôvodu svojvoľne vyložila ním podanú námietku zaujatosti ako návrh na odňatie veci podľa § 201 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Sťažovateľ sa v súlade s právami priznanými mu platným právnym poriadkom obrátil na generálneho prokurátora, aby tento podľa neho protiprávny stav napravil. Generálny prokurátor na uvedený podnet neodpovedal, avšak od prokurátora generálnej prokuratúry bol obhajcovi sťažovateľa 27. októbra 2015 doručený list č. k. IV/1 GPt 1034/14/1000-25 z 21. októbra 2015, z obsahu ktorého vyplýva, že generálna prokuratúra nie je oprávnená vybaviť tú časť podania sťažovateľa, v ktorej žiada preskúmať zákonnosť postupu a rozhodovania prokurátorky krajskej prokuratúry.

Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že generálna prokuratúra listom č. k. IV/1 GPt 1034/14/1000-25 z 21. októbra 2015, ktorý bol doručený jeho obhajcovi 27. októbra 2015, odmietla rozhodnúť o jeho podnete proti nekonaniu jej podriadených zložiek prokuratúry Slovenskej republiky s odôvodnením, ktoré nemá oporu v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky.

Sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti uviedol, že do dnešného dňa o jeho námietke zaujatosti vznesenej pri výsluchu 27. januára 2015 podľa neho nebolo rozhodnuté, okrem námietky zaujatosti proti prokurátorovi okresnej prokuratúry [REDACTED].

Argumentáciu krajskej prokuratúry, podľa ktorej bola námietka zaujatosti sťažovateľa posúdená ako návrh na odňatie veci je podľa názoru sťažovateľa *„neporozumenie zákonného textu pri aplikácii právneho predpisu alebo svojvoľné, v rozpore s platným právnym poriadkom zneužitie kompetencií prokuratúry, vykonávaných v rozpore s ich účelom, stanovených najmä čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Podľa sťažovateľa nekonaním a nerozhodnutím o jeho námietke zaujatosti vznesenej 27. januára 2015 mu štát vykonávajúci pôsobnosť žalobcu a následne aj sudcu odopiera jeho práva, ktoré mu síce platný právny poriadok priznáva, ale odmieta o nich rozhodnúť. Keďže štát podľa sťažovateľa porušuje jeho práva už v procese zisťovania jeho viny, resp. neviny na základe svojvôle pred podaním obžaloby na súd vo veci samej, nie je podľa neho možné vylúčiť, že tak bude postupovať aj v samotnom súdnom konaní.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že uvedený postup prokuratúr, ktorým odmietli rozhodnúť o ním podanej námietke zaujatosti z procesného hľadiska, nie je možné napadnúť cez súdny prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu.

Nezávislosť a nestrannosť sa podľa sťažovateľa v napadnutom postupe generálnej prokuratúry a jej podriadených zložiek javí popretá, pretože ten, kto mal o zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní rozhodnúť, sa podľa neho mal vysloviť aj

o tom, či boli alebo neboli jeho práva porušené, a zároveň by musel priznať, že jemu podriadené zložky prokuratúry, v takom rozsiahle mediálne sledovanom prípade, nekonali podľa platných právnych predpisov a dôkazy, ktoré viedli k vypracovaniu a podaniu návrhu na obžalobu, by boli pravdepodobne vyhodnotené ako nezákonné.

Sťažovateľ vzhľadom na intenzitu porušenia ním označeného práva a narušenie jeho dôvery v právny systém Slovenskej republiky, ako aj princípy, na ktorých je postavený moderný demokratický (materiálny) právny štát, porušením jeho ústavou garantovaných práv orgánom štátu a aj s odvolaním sa na medzinárodné štandardy, ústavný súd požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 € (v navrhovanom petite vo svojej sťažnosti sťažovateľ túto sumu upravil na 15 000 €, pozn.).

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite svojej sťažnosti ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na rozhodnutie o jeho námietke zaujatosti z 27. januára 2015 generálnou prokuratúrou, ako aj jej podriadenými prokuratúrami v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014 porušené bolo, prikáže generálnej prokuratúre o uvedenej námietke zaujatosti konať a rozhodnúť a prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry, ako aj jej podriadených prokuratúr v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-487/OISZ-V-2014 pri rozhodovaní o jeho námietke zaujatosti z 27. januára 2015. K porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku postupu generálnej prokuratúry a jej podriadených prokuratúr vo fáze prípravného konania v jeho veci, v rámci ktorej nebolo podľa neho riadne rozhodnuté vecne o ním podanej námietke zaujatosti.

Podľa obsahu zápisnice o výsluchu z 27. januára 2015 sťažovateľ v rámci svojej výpovede okrem iného uviedol:

„namietam osobnú zaujatosť zo strany prokurátora [REDAKOVANÉ], nakoľko som v minulosti zadržal množstvo páchatel'ov drogovej trestnej činnosti. S [REDAKOVANÉ] som mal v minulosti menší spor, nakoľko bol zastavený hliadkou PZ, presne si už nepamätám, či bol vodič alebo spolujazdec, preukazoval sa služobným preukazom prokurátora a vyhrážal sa, že ma zničí. Takisto namietam zaujatosť voči iným okresným prokurátorom OP BA I, OP BA II, OP BA III, OP BA IV, celej OP BA V, OP Malacky, OP Senec, OP Pezinok, nakoľko som aj tam v týchto okresoch zadržal množstvo páchatel'ov drogovej trestnej činnosti, voči čomu mali títo prokurátori značné výhrady, čo mi potvrdili dvaja nemenovaní funkcionári z PZ, ktorí sa nachádzali na stretnutí prokurátorov, kde im bolo oznámené, že majú výhrady voči mojej práci a bolo mi oznámené, že sú voči mojej osobe zaujatí, aj voči útvaru PMJ. V čase keď som sa nachádzal vo väzbe v [REDAKOVANÉ], som žiadal o preskúmanie postupu prokurátora [REDAKOVANÉ], pričom žiadosť som adresoval OP BA V, avšak dodnes mi nebolo z ich strany odpísané. Myslím si, že určitá prokurátorka z OP BA IV je taktiež zaujatá voči mojej osobe, nakoľko v tom okrese sme zadržali, ako som už uviedol,

páchatel'ov drogovej trestnej činnosti, ktorá oznámila mojim nadriadeným, že nezákonne získavame dôkazový materiál, následne boli spisy zaslané na inšpekciu, ktoré boli zaslané môjmu nadriadenému s negatívnym výsledkom. Na túto prokurátorku boli sťažnosti a vytýkané veci zo strany policajtov a myslím si, že je z toho dôvodu určité prepojenie a zaujatosť voči mojej osobe medzi prokurátormi OP BA IV a OP BA V.“

Príkazom prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 946/14/110-26 z 9. februára 2015 bolo podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku rozhodnuté, že trestná vec sťažovateľa sa okresnej prokuratúre neodníma.

Listom č. k. XVI/2 Pz 29/15/1000-3 z 20. apríla 2015 prokurátor generálnej prokuratúry odpovedal na návrh sťažovateľa na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní (sťažovateľ navrhol zrušiť príkaz prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 946/14/110-26 z 9. februára 2015), v ktorom mu v súlade s § 365 ods. 2 Trestného poriadku oznámil, že jeho návrhu nevyhovelo, pretože inštitút mimoriadneho opravného prostriedku – zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, možno využiť výlučne v prípade uznesení.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 390/2015 z 18. augusta 2015 odmietol sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. 1 KPt 946/14/1100-26 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. XVI/2 Pz 29/15/1000 z toho dôvodu, že na preskúmanie zákonnosti označených postupov orgánov prokuratúry existoval účinný prostriedok nápravy, a to podnet podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý bol sťažovateľ povinný vyčerpať ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Prokurátor generálnej prokuratúry v liste č. k. IV/1 GPt 1034/14/1000-25 z 21. októbra 2015 uviedol:

„Po preskúmaní predložených spisov, vzťahujúcich sa na trestnú vec obv. [REDACTED] [REDACTED] konštatujem, že na obvineného bola dňa 28. 5. 2015 podaná Okresnou prokuratúrou Bratislava V obžaloba pod sp. zn. 3 Pv 587/14/1105-97, pričom trestná vec je t. č. vedená na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 2 T 25/2015.

Keďže predmetná trestná vec je t. č. v štádiu konania pred súdom a prokuratúra ako orgán obžaloby je len jednou zo strán v konaní, prokuratúra nie je oprávnená vybaviť tú časť Vášho podania z 22. 9. 2015, v ktorej žiadate preskúmať zákonnosť postupu a rozhodovania prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava pri vydaní príkazu podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku o neodňatí veci Okresnej prokuratúre Bratislava V.

Zároveň Vás upovedomujem, že som Vaše podanie z 22. 9. 2015 vo vyššie uvedenej časti odstúpil k ďalšiemu zákonnému postupu Okresnému súdu Bratislava V, k jeho sp. zn. 2 T 25/2015.“

V prípadoch, pri ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojho ústavou garantovaného práva v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa smeruje proti postupu a rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného (trestného) konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti trestného stíhania sťažovateľa meritórne príslušný všeobecný súd zatiaľ nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému

a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému namietat' právne účinným spôsobom porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku údajného nezákonného postupu prokurátorky krajskej prokuratúry či namietaných okresných prokuratúr v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude oprávnený konať a rozhodovať v jeho trestnej veci po skončení prípravného konania, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v tomto štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05 alebo III. ÚS 347/2011).

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že v dôsledku postupu orgánov prokuratúry v prípravnom konaní nedošlo k dostatočnému zabezpečeniu základných zásad trestného konania v dôsledku zásahu do jeho základných práv v dôsledku závažných procesných pochybení, tak o jeho námietkach predložených v rámci obhajobných tvrdení je oprávnený rozhodnúť už v rámci preskúmania obžaloby okresný súd podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal a má v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinné prostriedky na ochranu v sťažnosti označeného práva, ktoré malo byť postupom generálnej prokuratúry a jej podriadených prokuratúr porušené, a preto jeho sťažnosť ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na prerokovanie sťažnosti a rozhodnutie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016